☰

JOHN MILIOS 2016-12-18

«Ο ΣΥΡΙΖΑ ΠΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΜΒΑΤΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΜΟΥ»

NONPOLITICS CLASS STRUGGLE, MARXISM, SYRIZA

αφνιασμένος δυσάρεστα, κυρίως από την αγριότητα του λόγου πολλών, για τον ορισμό του στη θέση του προέδρου του Φεστιβάλ Αθηνών δηλώνει ο Γιάννης Μηλιός. «Είναι σημάδι των καιρών, είναι η οργή ανθρώπων που αισθάνονται ότι προδόθηκαν με τον πιο βάναυσο τρόπο από τον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνηση. Ομως εγώ δεν είμαι μέρος αυτής της προδοσίας», αναφέρει χαρακτηριστικά με συνέντευξή του στη Realnews, επισημαίνοντας πως «ο ΣΥΡΙΖΑ πια είναι ασύμβατος με τις θέσεις και τις αρχές μου». «Τα «όχι» των λαών χρειάζονται αντάξιες κυβερνήσεις, ικανές και αποφασισμένες να τους δώσουν περιεχόμενο», αναφέρει και τονίζει πως η προπαγάνδα τού «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση παρά μόνο οι πολιτικές που θεωρούν την αμοιβή της εργασίας κόστος» είναι από την εποχή της Θάτσερ και του Ρίγκαν!

Δεχθήκατε κριτική -από ορισμένους και σκληρή- γιατί αποδεχθήκατε την πρόταση και αναλάβατε πρόεδρος του Φεστιβάλ Αθηνών. Κάποιοι, μάλιστα, αφήνουν να εννοηθεί ότι το κάνατε εγκαταλείποντας τις πολιτικές σας θέσεις…

Η ιστορία μου και οι πολιτικές μου θέσεις έχουν κάνει έναν μακρύ δρόμο δεκαετιών και είναι όλα αποτυπωμένα στα γραπτά μου. Εχω ενημερωθεί για όλες τις πλευρές αυτής της κριτικής. Δεν κρύβω ότι με ξάφνιασε δυσάρεστα, κυρίως η αγριότητα που αποπνέει ο λόγος πολλών, όχι μόνο βέβαια στη δική μου περίπτωση. Είναι σημάδι των καιρών, είναι η οργή ανθρώπων που αισθάνονται ότι προδόθηκαν με τον πιο βάναυσο τρόπο από τον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνηση. Ομως, εγώ δεν είμαι μέρος αυτής της προδοσίας. Από το 2013 έκανα ό,τι μπορούσα εντός του κόμματος για να αποτραπεί η σταδιακή «προσαρμογή στην υπάρχουσα κατάσταση». Χαρακτηριστικά, τον Ιούνιο του 2014, όντας ακόμα υπεύθυνος για την οικονομική πολιτική, επεσήμαινα: «Εμείς είμαστε αυτοί που μιλούν για την ανατροπή της λιτότητας και της κοινωνικής καταστροφής, όχι για μια μικρή διόρθωσή τους, με διατήρηση όσων κεκτημένων εξασφάλισαν οι κυρίαρχες τάξεις επί δεκαετίες και ιδίως τα τέσσερα τελευταία χρόνια, καταδικάζοντας την πλατιά κοινωνική πλειοψηφία στην ανέχεια και την ανασφάλεια». Και όταν τον Ιανουάριο του 2015 εκτίμησα ότι ο συμβιβασμός με το εσωτερικό και το διεθνές σύστημα οικονομικής και πολιτικής εξουσίας δεν μπορεί να αποτραπεί, αποστασιοποιήθηκα σιωπηρά, εκτιμώντας ότι όποιος πρόσεχε θα καταλάβαινε ότι η σιωπή μου ήταν ηχηρότατη. Για τον λόγο αυτό αρνήθηκα εμφατικά, από τον Ιανουάριο του 2015, τη συμμετοχή μου στην κυβέρνηση. Εκτός από κάθε κυβερνητική θέση, αρνήθηκα και θέσεις σε διεθνείς οργανισμούς. Και αυτό που δυσκολεύομαι να δεχτώ είναι ότι μόνο εγώ είχα καταλάβει. Καλές οι μετέπειτα αποχωρήσεις, όμως σε τέτοιες ιστορικές στιγμές σημασία έχει να προλαμβάνεις. Ενας θεσμός πολιτισμού δεν είναι πολιτική θέση. Είμαι καθηγητής στο ΕΜΠ, όπως ξέρετε, αυτή τη θέση υπηρετώ για περισσότερες από 3 δεκαετίες, αυτό κάνει ακόμη πιο αστείο το ότι συμβιβάστηκα με την άμισθη θέση του προέδρου στο Δ.Σ. του

Φεστιβάλ που ανέλαβα. Ο ΣΥΡΙΖΑ πια είναι ασύμβατος με τις θέσεις και τις αρχές μου.

Ως πρόεδρος, ποια είναι η φιλοσοφία σας για το Φεστιβάλ επί ημερών σας; Θα είναι Φεστιβάλ Αθηνών ή Φεστιβάλ... Βρυξελλών;

Ξεκινάμε από μια ακόμη παρεξήγηση. Το Φεστιβάλ έχει καλλιτεχνικό διευθυντή, που είναι υπεύθυνος για τις καλλιτεχνικές επιλογές. Το Δ.Σ. έχει ως έργο να στηρίζει, αλλά και να ελέγχει διαχειριστικά. Στο μέτρο των αρμοδιοτήτων μας ο καθένας, ευελπιστώ ότι το Φεστιβάλ θα έχει μιας μορφής κοινωνική παρέμβαση. Η τέχνη είναι αντίσταση στη βαρβαρότητα. Η τέχνη μπορεί να φτάσει στους πολλούς, να ψυχαγωγήσει, αλλά και να δώσει μηνύματα ενάντια στον φασισμό, στον ρατσισμό, στους κοινωνικούς αποκλεισμούς, στην ομοφοβία, στη θρησκοληψία, στη χυδαιότητα.

Τα μνημόνια, πάντως, επέδρασαν και στον πολιτισμό. Χωρίς χρήματα, αλήθεια, τι μπορεί να προχωρήσει;

Με τους δεδομένους πόρους του, το Φεστιβάλ οφείλει να προσφέρει το μέγιστο δυνατό της ποιότητας. Αυτό ισχύει για όλους τους πολιτιστικούς θεσμούς και το γνωρίζω από την προηγούμενη εμπειρία μου ως μέλος του Δ.Σ. του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών την περίοδο 1993-96.

Επειδή δεν έχετε χάσει την πολιτική σας ταυτότητα, ήθελα να σας ζητήσω και το σχόλιό σας για την τελευταία απόφαση του Eurogroup.

Η απόφαση του Eurogroup είναι η αναμενόμενη συνέχεια της αδιέξοδης και καταστροφικής για την εργατική τάξη και την κοινωνική πλειοψηφία πολιτικής, που ακολουθεί και η σημερινή κυβέρνηση. Αστεία πράγματα, ελάφρυνση του χρέους μέχρι το 2060, και από το 2018 πλεονάσματα 3,5% του ΑΕΠ που με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν σε νέα σκληρά μέτρα σε βάρος των εργαζομένων.

Ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, πάντως, επιμένει: Ή μέτρα ή Grexit...

Αυτή η προπαγάνδα τού «δεν υπάρχει εναλλακτική λύση», παρά μόνο οι πολιτικές που θεωρούν την αμοιβή της εργασίας «κόστος», είναι πολύ παλιά. Από την εποχή της Θάτσερ, του Ρίγκαν! Αλίμονο αν δεχτούμε αυτή τη μονότονη απειλή ως θέσφατο. Η Ευρωπαϊκή Ενωση δεν θα διαλυθεί επειδή «προειδοποιεί» ο κ. Σόιμπλε ή οποιοσδήποτε άλλος. Αλλωστε, κανένα εκλογικό ή άλλο αποτέλεσμα στην Ευρώπη δεν καθορίστηκε από τέτοιου είδους «προειδοποιήσεις». Η Ε.Ε. θα διαλυθεί όταν οι χώρες-μέλη της αρχίσουν να ακολουθούν τον δρόμο που επέλεξε η Βρετανία. Ομως για τη στρατηγική της Αριστεράς το πρωταρχικό δίλημμα δεν είναι μέσα ή έξω από την Ε.Ε., αλλά με ποιο τρόπο μπορεί να ανατραπεί η κυρίαρχη στρατηγική του νεοφιλελευθερισμού και της λιτότητας. Η στρατηγική αυτή δεν ανατράπηκε στη Βρετανία με το Brexit. Το αντίθετο μάλιστα, φαίνεται να ενισχύεται. Το ερώτημα για την παραμονή ή όχι στην Ε.Ε. έρχεται, επομένως, δεύτερο. Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε επεξεργαστεί τις κατευθυντήριες γραμμές ενός εναλλακτικού δρόμου στον νεοφιλελευθερισμό και τη λιτότητα, τις οποίες επικύρωσε στο 1ο Συνέδριό του το 2013. Υπήρχε μάχη να δοθεί, ήμασταν οχυρωμένοι και προετοιμασμένοι απέναντι σε κινδύνους. Το πρόγραμμα αυτό όμως ουδέποτε επιχειρήθηκε να εφαρμοστεί.

Μετά και το αποτέλεσμα στην Ιταλία, η Ευρωπαϊκή Ενωση πού οδηγείται;

Οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ της Ε.Ε. επιχειρούν να χαράξουν μια πορεία χαλαρής συνομοσπονδιοποίησης, με τρόπο που να «κλειδώνει» τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που πλήττουν την εργαζόμενη πλειοψηφία. Αυτό που χρειάζεται είναι κυβερνήσεις που να έχουν τη βούληση να υπερασπισθούν τα λαϊκά συμφέροντα. Η ευκαιρία που χάθηκε στην Ελλάδα, μια χώρα που, όπως έδειξε το δημοψήφισμα της 5/7/15, η κοινωνική πλειοψηφία ήταν έτοιμη να κινητοποιηθεί σπάζοντας τον φόβο με το ιστορικό 61% στο «Οχι», επηρεάζει σήμερα αρνητικά τους λαούς όλης της Ευρώπης. Τα «όχι» των λαών χρειάζονται αντάξιες κυβερνήσεις, ικανές και αποφασισμένες να τους δώσουν περιεχόμενο.

Στον χώρο της Αριστεράς τι πρέπει να γίνει;

Η Αριστερά, σε τόσο βάρβαρους καιρούς, δεν έχει δικαίωμα ούτε να στέκεται στις ήττες, ούτε να περιχαρακώνεται σε στενά πλαίσια ιδεολογικής καθαρότητας. Η Αριστερά είναι μαθημένη στα δύσκολα. Τώρα που οι εργαζόμενοι δέχονται την πιο βίαιη και καταστροφική επίθεση, οφείλει να ανασυνταχθεί με εξωστρέφεια και ενότητα και να βρει το νήμα της σύνδεσής της με τα κινήματα και τους χώρους δουλειάς, με τις αντιστάσεις στην εξουσία και την κοινωνική αδικία, που εκφράζονται με χίλιους τρόπους και αναζητούν αποτελεσματική πολιτική έκφραση.

TAKEN FROM HERE

← PREVIOUS NEXT →

CATEGORIES
TAGS
AUTHORS
ALL INPUT

SOCIAL

FACEBOOK
INSTAGRAM
TWITTER